

Intervju smo vodili s učiteljem glazbe, prof. Kneževićem na dan kad se održavao božićni koncert OŠ Ljubljaničica, 20. prosinca 2019. godine.

Sara: Professore, recite nam svoje mišljenje o koncertu?

Filip: Priredba je jako dobro osmišljena te još bolje provedena. Neizmjerljivo mi je drago što se uložila tolika količina truda i volje, te bih se ovim putem htio zahvaliti svima koji su sudjelovali u organizaciji priredbe. Mislim da smo ponudili zanimljiv i raznovrsan program te pokazali kakvim talentima i mladim snagama naša škola raspolaže.

Sara: Budući da su u koncertu sudjelovali i naši prvaci, kako su tekle pripreme?

Filip: S djecom je uvijek zanimljivo i nepredvidivo, pa sam iskreno očekivao da će doći "košmara" po cijelom CKT-u. Međutim, učiteljice iz razredne nastave i produženog boravka su odradile zavidan posao. Red se znao u svakom trenutku, a sve pripreme, počevši od same tonske probe pa do izvedbe su prošle glatko i bez greške.

Sara: Koji izvođač vam je bio najbolji? Ne brinite, nećemo misliti da ste pristrani. **Filip:** Što se tiče najboljeg izvođača, jako se teško odlučiti. Kao što sam rekao, program je bio iznimno raznovrsan i bogat te je zaista nezgodno izabrati najboljeg. Jako me se dojmila izvedba polaznika gitarske škole, ali prednost moram dati našim zborovima jer su odradili ogroman posao te bez straha i treme izašli na pozornicu i pokazali kakvu snagu OŠ Ljubljaničica ima.

Sara: Koja skladba od onih koje ste izveli na priredbi vam je bila najljepša, i koju je bilo najlakše, a koju najteže odsvirati?

Filip: Najljepša skladba na priredbi mi je bila "Amazing grace", koja je iznimno poznata zbog predivnog teksta i glazbe, a naši zborovi su je na jako lijep i poseban način iznijeli. Što se tiče sviranja, najteža skladba bi bila "Gospell Train", a najlakša "Zašto sva djeca svijeta."

Sara: Kako bi Vas Vaši budući učenici, oni nižih razreda, bolje upoznali, možete li s nama podijeliti svoj doživljaj iz djetinjstva a vezan je uz školske i božićne dane?

Filip: Uvijek se rado božićne priredbe u Osnovnoj školi Tina Ujevića. Tek sam se počeo baviti glazbom te me profesorica iz glazbene kulture pitala bi li odsvirao jednu skladbu na priredbi, na što sam ja uz dosta nagovaranja pristao. Na pozornici se nalazio električni klavir kojeg sam na tonskoj probi isprobao te odsvirao skladbu s par manjih grešaka. Međutim, kad je došlo vrijeme nastupa i kad sam sjeo za klavir i počeo svirati, ton majstor, prof. iz povijesti, zaboravio je uključiti na mikseti opciju da se klavir čuje u publici, već se samo čuo na pozornici na manjim zvučnicima (monitorima) koji služe da se izvođači bolje čuju za vrijeme izvedbe. Ja sam ovaj put svirao bez greške, ali me skoro nitko u publici nije čuo. Ostali profesori nisu htjeli urgirati jer im je bilo teško prekinuti me u zanosu sviranja, a ja sam naravno nakon izvedbe pun ponosa ustao te se naklonio dobivši gromoglasan pljesak na račun "tišine."

Sara: Najljepše Vam hvala na razgovoru i vremenu.

Intervju vodila: Sara Cvetković, 8. A
“Mladi novinari”